

Natalia

‘Denk jij dat er verband is tussen intelligentie en bedprestaties?’ Ik nam een diepe trek van het kleine stukje opgerold papier dat nog over was en hield, terwijl ik de joint doorgaf aan mijn beste vriendin, de rook in mijn longen. Ditmaal hoefde ik tenminste niet vijf minuten te hoesten en te proesten. De afgelopen tien jaar hadden we geen van beiden nog wiet gerookt, niet meer sinds de middelbare school. Het leek gepast om het officiële einde van onze jeugd te markeren door de toeter op te steken die Anna gisteren van haar broer van zestien had gepikt.

‘Ik sta op het punt om te trouwen met een man die intelligente robots ontwerpt. Natuurlijk vind ik dat slimmeriken beter zijn in bed. Ik bedoel, Derek heeft een Rubikskubus binnen een halve minuut opgelost. Een vagijn is een stuk minder ingewikkeld.’

‘Adam, die vriend van hem, is best aardig. Maar het afgelopen uur heeft hij me zitten vertellen over een of ander algoritme waar hij mee bezig is voor een AI-robot die Lindsey heet. Mijn enige bijdrage aan ons gesprek was dat ik afwisselend “wauw” en “fascinerend” zei. Kun je niet tegen Derek zeggen dat hij dommere vrienden moet zoeken?’

Anna inhaleerde en gaf antwoord terwijl ze probeerde niet uit te ademen, zodat haar stem twee octaven de hoogte in ging. ‘Hij heeft aan het MIT gestudeerd en werkt voor een techbedrijf – hij heeft niet bepaald ruime keus uit domme mensen.’ Met haar schouder stootte ze de mijne aan. ‘Daarom moet jij ook hier ko-

men wonen. Ik kan er niet tegen om de hele tijd van die slimme jongens om me heen te hebben.'

'Lekker dan.' Ik slaakte een zucht. 'Adam is tenminste wel een beetje aantrekkelijk.'

'Dus vanavond komt er een einde aan de droogte?'

'Misschien morgenavond, na de bruiloft,' grijnsde ik. 'Als hij mazzel heeft. Ik leef nog in de tijdzone van New York. Tegen de tijd dat vanavond het dessert wordt opgediend ben ik er vast aan toe om in mijn eentje mijn bed in te stappen.'

De aanstaande bruid en ik hielden ons achter een met klimop begroeide boogdoorgang in de tuin van het restaurant schuil voor de andere gasten voor het proefdiner. Ik schrok me wild van een donkere, gruiszame stem en trapte dat stomme klimrek bijna omver.

'Dus hij heeft mazzel, hm? Zie jij er van voren net zo goed uit als van achteren, of ben je alleen maar erg vol van jezelf?'

'Wie denk jij in godsnaam...?' Toen ik me omdraaide, zag ik dat er in het donker een man naar ons toe gelopen kwam. 'Zeg, waar bemoei jij je mee?'

De man zette nog een paar passen vooruit en stapte de lichtkring binnen van de spot boven ons hoofd die Anna en ik hadden geprobeerd te vermijden. Mijn ogen rolden bijna uit mijn hoofd. Hij zag er geweldig uit. Lang, héél lang – ik was zelf één meter zestig en droeg hakken van twaalfenhalve centimeter, en toch moest ik mijn hoofd achteroverbuigen om naar hem op te kunnen kijken. Hij had mooi donker haar dat zo te zien wel een knipbeurt kon gebruiken, maar het stond hem goed. Een gebruide huid, een gebeeldhouwde vierkante kaak, met een stoppelbaardje dat waarschijnlijk binnen twee uur weer aangroeide door al het testosteron dat deze gast uitwasemde. Zijn ogen waren lichtblauw en staken sterk af tegen zijn donkere huid, en aan de kraaienpootjes die uitwaaierden bij zijn ooghoeken te zien moest hij wel vaak glimlachen. En die glimlach! Het was niet echt een volle glimlach, maar meer een scheve grijns van iemand die erg tevreden is met zichzelf.

Het hele pakketje man was te veel om in één keer op te nemen. Maar terwijl ik met mijn mond vol tanden stond, sloeg Anna haar armen om zijn hals.

Ik hoopte maar dat ze hem kende en dat ze niet alleen maar verder heen was dan ik dacht.

‘Hunter! Je bent er.’

Zo, zeg.

‘Natuurlijk ben ik er. Ik zou de trouwerij van mijn beste maat en zijn vriendin niet willen missen. Sorry dat ik zo laat ben. Ik zat in Sacramento voor zaken en moest toen ze vanmiddag mijn vlucht cancelden een auto huren en zelf terugrijden.’

Toen verplaatste die fantastisch uitzierende luistervink zijn aandacht naar mij. Op een ontzettend onbeleefde, maar toch verleidelijke manier nam hij me langzaam van top tot teen op. Mijn tepels werden hard terwijl ik zijn ogen over me heen voelde gaan – ogen met de kleur van een blauwe middaglucht die overgaat in een nevelige zonsondergang.

Zodra hij uitgekeken was, vingende onze blikken elkaar. ‘Yep, inderdaad.’

Huh?

Toen hij me verward zag kijken, legde Hunter uit: ‘Je ziet er van voren inderdaad net zo goed uit als van achteren. Je hebt gelijk. Met wie je ook het bed induikt, diegene heeft verdomde mazzel.’

Mijn mond zakte open. Niet te geloven wat een lef die vent had... al begon mijn huid er wel van te tintelen.

‘Adam,’ kwam Anna hem te hulp. ‘Hij is haar partner voor de bruiloft. Morgenavond duikt ze met Adam het bed in.’

Met een knikje stak Hunter zijn hand naar me uit. ‘Hunter Delucia. Heb jij ook een naam, schoonheid? Of moet ik je maar gewoon “degene die het met Adam doet” noemen?’

Om de een of andere onverklaarbare reden besepte ik diep van binnen dat het geen goed idee was om mijn hand in de zijne te leggen. Mijn lichaam en het zijne konden elkaar beter niet aanraken, zelfs niet één keer. Toch deed ik het.

‘Nat Rossi,’ zei ik, hem de hand schuddend.

‘Nat? Is dat kort voor...?’

‘Natalia. Maar zo noemt niemand me.’

Hij glimlachte weer. ‘Heel leuk je te zien, Natalia.’

Met mijn hand in de zijne richtte hij zich weer tot Anna. ‘En waarom is Adam aan die knappe Natalia gekoppeld en niet ik?’

Mijn vriendin snoof verachtelijk. Ze was echt stoned. ‘Omdat jullie tweeën elkaar zouden afmaken.’

Dat antwoord leek hem wel te bevallen. Er verschenen lachrimpeltjes bij zijn ogen en hij keek weer naar mij. ‘O ja?’

Ik voelde een vonk tussen ons heen en weer schieten, en iets zei me dat dit het soort elektriciteit was waaruit tijdens een storm de bliksem ontstond. De laatste keer dat ik zo sterk fysiek op iemand had gereageerd was toen ik Garrett had leren kennen. Die bliksem had een gat gebrand in mijn kwetsbare hart.

‘Weet je nog dat Dereks broer Andrew zijn baan kwijtraakte en dat hij er moeite mee kreeg om met mensen om te gaan?’ vroeg Anna hem. ‘Dat hij zich steeds vaker afzijdig hield, en dat ik bang was dat hij pleinvrees had gekregen?’

‘Ja,’ zei Hunter. ‘Dat weet ik nog. Dat was een paar jaar geleden.’

‘Ik stelde toen voor dat hij op zoek zou gaan naar een therapeut, iemand die hem zou kunnen helpen om zijn angsten en de zware tijd die hij doormaakte te boven te komen. Maar wat zei jij?’

‘Ik zei dat je niet goed wijs was. Dat hij een trap onder zijn luie reet moest krijgen en een baan moest gaan zoeken.’

Anna glimlachte. ‘Nat hier is gedragstherapeut. Ze behandelt mensen met angststoornissen en probeert de vaste patronen waardoor ze in de stress schieten te doorbreken.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Is dat een beroep?’

Ik trok mijn hand uit de zijne. ‘Jazeker. Ik werk vooral met mensen met een obsessief-compulsieve stoornis.’

‘Zo zo, kijk eens aan. Ik dacht dat dat allemaal verzonnen was.’

‘Hunter zit in de bouwwereld,’ ging Anna verder. ‘Hij werkt aan grote projecten, zoals winkelcentra. Je weet wel, van het

soort waarvoor eerst alle bomen gerooid moeten worden om plaats te maken voor een kilometer dezelfde winkels als op alle andere plekken. Hij heeft dat winkelcentrum gebouwd waar een deel van het stadspark voor moest wijken waar we vroeger altijd heen gingen – Medley Park. Derek en hij zijn samen opgegroeid. Ze zien elkaar niet vaak, omdat Hunter voor zijn projecten soms maanden het hele land door reist.’

Meneer Lang, Donker en Knap leek trots op die samenvatting.

Ik schonk hem een suikerzoet glimlachje. ‘Ik was dol op dat park. Dank dat je de CO₂-voetafdruk van de Upper East Side nog rampzaliger hebt gemaakt en onze leefomgeving hebt vernacheld.’

‘Een klimaatactivist? Zo te horen heeft Anna gelijk: als wij partners waren, zouden we elkaar afmaken.’

‘Mmm... Ik heb zin in cheesecake. Heb jij dorst? Ik wel – ontzettend.’

Yep, Anna was zonder meer stoned. ‘We hebben nog niet eens gegeten,’ hielp ik haar herinneren.

‘Wat kan mij dat schelen? Laten we een toetje gaan halen. Kom mee.’ Likkebaardend maakte ze aanstalten om zonder ons het restaurant weer in te lopen.

Hunter grinnikte. ‘Het was leuk je te zien, Natalia. En als het met die saaie lul van een Adam niks wordt, kun je me vinden in kamer 315 van het hotel.’ Hij gaf me een knipoog en boog zich omlaag om in mijn oor te fluisteren: ‘Misschien dat we elkaar afmaken, maar ik heb er geen bezwaar tegen om neukend ten onder te gaan.’

‘Zijn deze plaatsen bezet?’

Adam en ik hadden ons dessert bijna op toen Hunter kwam aanlopen en naar de twee vrije stoelen tegenover ons wees. Het stel dat daar had gezeten was er een paar minuten geleden van door gegaan.

‘Ja,’ loog ik.

Adam was zo vriendelijk om me te corrigeren. ‘Om eerlijk te

zijn zaten Eric en Kim hier. Maar die zijn er net vandoor gegaan – weet je nog, Nat?’

Er verscheen een brede, vergenoegde glimlach op Hunters gezicht. Hij trok een stoel bij voor zijn bruidspartner en kwam recht tegenover me zitten. ‘Dit is Cassie. Ze is een techgodin, afgestudeerd aan Caltech. Heb je al met Adam kennisgemaakt, Cassie?’

Adams belangstelling stak me. ‘We hebben elkaar vanmiddag kort ontmoet. Maar ik had me niet gerealiseerd dat je in de techwereld zat. Ik kom van het MIT. Ik werk samen met Derek bij Clique; we programmeren robots.’

Prompt raakten Adam en Cassie geanimeerd in gesprek. Geen van beiden leken ze ook maar even de fronsende blik op te merken die ik de architect van deze match in de nerdhemel toewierp.

Glimlachend boog ik me voorover en fluisterde tussen mijn opeengeklemd kaken door: ‘Ik weet wel waar jij mee bezig bent.’

Met een zelfgenoegzame grijns van oor tot oor leunde Hunter achterover op zijn stoel. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Het gaat niet werken.’

‘Dat zeg jij. Maar als je straks een plaatsvervanger nodig hebt, ben ik er voor je.’

Ik dronk mijn laatste slok koffie op en schikte de voorkant van mijn jurk zo dat mijn décolleté goed uitkwam. Vervolgens pakte ik mijn servet van tafel en liet dat discreet op de grond glijden. Ik pakte mijn vork op, prikte er een klein stukje cheesecake aan en liet dat toevallig in mijn décolleté vallen.

Hunter sloeg de hele voorstelling geamuseerd gade.

Ik boog me naar Adam toe en sloeg een hand om zijn biceps. ‘Heb jij een servet? Ze hebben het mijne denk ik meegenomen bij het afruimen, en ik zit geloof ik een beetje te knoeien.’

Adam, als de gentleman die hij was, excuseerde zich tegenover Cassie en richtte zijn aandacht op mij. Zijn blik ging omlaag naar de cheesecake, en meteen besepte ik dat ik had gewonnen. Met een triomfantelijke glimlach liet ik me door de techneut schoonvegen. Hunters frons voelde als een overwinning.

Om eerlijk te zijn had ik tijdens het diner besloten dat ik hoe dan ook niet met Adam naar bed zou gaan; ik moest een lichamelijke klik met een man voelen, ook voor een onenightstand. Maar toch vond ik het leuk om Hunter een beetje te stangen.

‘Als ik moe ben, ben ik ontzettend onhandig,’ zei ik tegen Adam. ‘Ik ben nog steeds ingesteld op de New Yorkse tijd. Ik kan volgens mij maar beter teruggaan naar het hotel.’

‘Ik ga wel met je mee,’ antwoordde hij prompt. *Cassie wie?*

Hunter gaf het niet zomaar op, dat moest ik hem nageven.

Hij kwam overeind. ‘Ik heb hier een auto staan. Ik kan jullie tweeën wel een lift geven. Ben je zover, Cass? Wij vieren zitten allemaal in het Carlisle, neem ik aan?’

Tegen meneer de Volhouder grijnsde ik even mijn parelwitte tanden bloot en vervolgens stak ik mijn arm door die van Adam. ‘Ik heb mijn huurauto hier, dus Adam en ik redden ons wel. Maar bedankt voor het aanbod, Tanner.’

‘Hunter.’

‘Dat bedoel ik.’ Ik glimlachte.

Het hotel was maar anderhalve kilometer verderop. Toen we er binnenstapten zag ik in de bar in de lobby een paar bekende gezichten – vrienden van de bruidegom. Het feestje leek zich van het oefendiner te hebben verplaatst naar het hotel. In het voorbijgaan riep een van de mannen die ik herkende of Adam bij hen wilde komen zitten voor een borrel.

Hij keek naar mij voordat hij antwoordde: ‘Wat vind jij? Heb je zin in een slaapmutsje?’

‘Ik ben bekaf, om eerlijk te zijn – door het tijdsverschil en zo. Maar ga jij maar. Veel plezier.’

‘Weet je het zeker?’

‘Heel zeker. Ik slaap straks al voordat mijn hoofd het kussen raakt.’

Adam wenste me met een snelle omhelzing welterusten en in mijn eentje liep ik naar de lift.

Ik was écht uitgeput. Anna en Derek hadden de suites op de

bovenste verdieping afgehuurd voor hun gasten die van buiten de stad kwamen. Nadat ik een paar keer op de knop had gedrukt, schoot het me uiteindelijk weer te binnen dat ik de sleutelkaart van mijn kamer in de gleuf op het liftpaneel moest steken om op die etage te kunnen komen en ik zocht in mijn tas naar de kaart. Daar was ik nog mee bezig toen ik die stem hoorde.

‘Natalia.’

Mijn hoofd schoot omhoog en ik zag Hunter voor mijn neus staan, met een zelfbewuste grijns op zijn gezicht.

‘Jij...’

‘Ik, ja,’ zei hij.

Ik keek om zijn brede, imposante gestalte heen. ‘Waar is je partner?’

Hij knipoogde. ‘Die heb ik achtergelaten aan de bar bij die van jou, zodat ze elkaar beter kunnen leren kennen.’

‘Is dat voor jou niet eenzaam dan?’ schamperde ik.

‘Misschien wel. Maar daar weet ik wel een oplossing voor.’

‘Je neemt het heft in eigen hand dus?’

Eindelijk had ik in mijn rommelige tas mijn sleutelkaart gevonden. Hunter grinnikte en pakte hem uit mijn hand om hem door de gleuf te halen. Uiteraárd logeerden we als gasten van dezelfde bruiloft op dezelfde verdieping. Toen de deuren dichtgleden, leek de lift opeens heel krap. Dat Hunter niet de moeite had genomen om zich om te draaien hielp ook al niet. Hij stond pal tegenover me, heel dichtbij. Mijn lichaam registreerde die nabijheid nauwgezet.

‘Weet jij niets van liftetiquette?’ vroeg ik. ‘Dat je je als een normaal mens moet omdraaien en naar de cijfers moet staren?’

‘Waarom zou ik daar mijn tijd mee verdoen terwijl ik aan deze kant een veel beter uitzicht heb?’

‘Ik ga niet met jou naar bed, weet je.’

‘Waarom niet? Je wilde met Adam naar bed.’

‘Dat is anders.’

‘Hoezo?’

‘Ik heb Adam al eerder leren kennen. Hij is een aardige vent.’

‘Ik ben ook een aardige vent.’

‘Jou ken ik niet.’

Hunter stak zijn handen in zijn zakken. ‘Hunter Delucia, negentwintig jaar oud, single, nooit getrouwd geweest, geen kinderen. Bachelor en master aan Berkeley. Afgestudeerd bouwkundig architect. Opgegroeid met Derek; we zijn al vanaf dat we in de kinderwagen lagen met elkaar bevriend. Hij kan ervoor instaan dat ik een prima kerel ben. Ik heb een huis in Idyllwild, ongeveer een uur rijden van het *happy couple* vandaan, hypotheekvrij. Bovendien heb ik het zelf gebouwd en heb ik een heleboel bomen op mijn terrein staan – waarmee ik trouwens extra punten zou moeten verdienen. De laatste keer dat ik bij de dokter was, was een maand geleden – zo gezond als een vis. En het allerbelangrijkste...’ Hij zette een stap dichterbij me toe en onze lichamen raakten elkaar bijna aan. ‘Ik vind jou ontzettend sexy. Ik voel een sterke spanning, en ik vind dat we die nader zouden moeten verkennen.’

Ik slikte. Gelukkig liet de lift een *ping* horen, en de deuren gleden open op de bovenste etage. Omdat ik dringend behoefte had aan een beetje lucht die niet naar Hunter Delucia rook, stapte ik om de boomlange man heen de lift uit. Hij kwam vlak achter me aan lopen. Toen ik abrupt bleef staan omdat ik me realiseerde dat ik de verkeerde kant op ging, botste hij tegen me op. Zijn handen pakten me beet, zijn vingers boorden zich in mijn heupen om te voorkomen dat ik vooroverviel.

‘Oeps! Gaat het?’

‘Verdomme! Je liep me zowat omver.’

‘Je bleef ook zo plotseling staan.’

‘Als je niet zo dicht achter me had gelopen, zou je niet tegen me op zijn gebotst.’

We stonden nog steeds midden op de gang en hij had nog steeds stevig mijn heupen beet... en dat voelde erg lekker. God, wat was het lang geleden. Meer dan twee jaar.

Die vingers oefenden nog wat meer druk uit en hij boog zijn hoofd om in mijn oor te fluisteren: ‘Je ruikt echt heel lekker.’

Onder zijn aanraking begon mijn huid te gloeien. Ik sloot mijn ogen. Hm... Derek en hij waren al van kleins af aan bevriend. Zo'n foute vent kon hij dus niet zijn. Misschien...

Gelukkig voorkwam de komst van de andere lift dat ik domme dingen zou doen. Er stapten een paar van Dereks vrienden uit, die niet in de gaten leken te hebben wat zich tussen Hunter en mij afspeelde.

'Hé, Delucia!' Iemand sloeg een arm om zijn schouder. 'Shotjes bij ons op de kamer.'

Ik schudde weer wat verstand in mijn hoofd en maakte van de gelegenheid gebruik om te ontsnappen; ik rénde praktisch naar mijn kamer. Natuurlijk lag die aan het eind van de gang. Hunter riep mijn naam toen ik stond te hannesen met de sleutel. Ik negeerde hem en glipte naar binnen. Met mijn rug tegen de dichte deur geleund slaakte ik een zucht van opluchting.

Waar ben ik in godsnaam mee bezig? Doe normaal, Nat. Letterlijk bij een man wegrennen in plaats van alleen maar zijn aanbod afwijzen of hem zeggen dat hij kan ophoepelen? Maar iets aan deze man maakte me onrustig en zenuwachtig – alsof ik niet anders kon dan de andere kant op rennen.

Ik sprong op toen er zacht op de deur werd geklopt.

'Natalia.'

Waarom noemde hij me verdorie zo? 'Ik slaap.'

Ik hoorde hem grinniken. 'Ik wilde je alleen maar even zeggen dat mijn kamer naast de jouwe is. Zelfs het hotel vindt dat we bij elkaar zouden moeten slapen.'

Ik schudde mijn hoofd, maar glimlachte. 'Welterusten, Hunter.'

'Truste, Natalia. Ik kan niet wachten om je morgen te zien.'